

Hanny de Beer uit Siegerswoude: 'It rûgere wurk kin ik ek hiel bot wurdearje, hear. En dat is ek wol in syktocht.' Foto: Jilmer Postma

Liefde voor details bij Hanny de Beer

Het atelier

Gerbrich van der Meer

Ja hoor, Hanny de Beer schildert gewoon in haar zwartgeblomde jurk. „Yn prinsipe makket it my net sa'n soad út wat ik draach. Ik haw wolris oan in overall tocht, mar as ik wat griem yn myn kleen en bin der fluch by, dan haw ik it der ek sa wol wer út. Miskien is it ek wol sa: wat ik kwa kleen moai fyn, sjochtst yn de skilderijen wer werom.”

Sinds twee jaar woont de beeldend kunstenaar, samen met haar man en vier kinderen in de oude dorpschool van Siegerswoude. Zo heeft zij de ruimte om te schilderen en schilderslessen te geven, haar man een plek voor zijn timmerwerkzaamheden. Precies tien jaar

geleden rondde De Beer Academie Minerva af met een bijzondere expositie: *Ik dochts net mei myn rimpels?* Gefascineerd door rimpels, plooiën, vouwen en patronen in stoffen, schilderde ze onder meer de verweerde gezichten van vier oude dames als ode aan het leven.

Cupido

Na haar examen duurde het twee jaar voordat De Beer weer tekengerei aanraakte. „It like krekt as moast ik loskomme fan de skoalle, mar ek fan dy stimmen oer myn skouder: 'is dit no keunst?', 'hast net wat betteres te dwaan?'. Haar dochter Hilde leidde haar weer terug naar haar grote passie: het schilderen. „Njoggen moanne âld, siet dêr sa moai yn 'e tafelfoel. Se wie in echte Cupido. Witst wol, dy mollige beukerkes fol mei ploaien en mei dy wjukjes efterop dy'tst yn de skilderijen út de

fyftjinde en sechtjinde iuw tsjinkomst. Yn it wurk fan Michelangelo sjochst se ek faak omfleanen. Ik krige sa'n sin om ús famke fêst te lizzen.”

Eenmaal los, kon ze niet anders. „Ik moast troch.” En zo tekende ze de jaren daarop, soms met een vooropgezet plan, maar ook heel vaak om het tekenen te onderhouden. Wat wil je met vier jonge kinderen om je heen. Inmiddels is de jongste spruit 3,5 jaar.

Geregeld krijgt Emiel een eigen ezeltje om op te verven als ze zelf bezig is. „As de bern jûns op bêd lizze, kinst my faak ek yn it atelier oantrefte.” Op de ezel staat een werk waar ze al 2,5 jaar aan werkt. Dat het nog steeds niet af is, stoort haar niet. „Ik haw faak opdrachten tusken-troch. Dan moat dizze efkes geduld dwaan. En wilst, alle kearen dat ik dit skilderij fan myn dochter Judith der

wer by pak, kin ik der wer o sa fan genietsje.” Links van de ezel staat het schilderij *Renée*, klaar om verstuurd te worden naar Raamdonksveer. „Dat skilderij is yn it ramt fan de wedstriid Schilderij van het jaar útkeazen ta de lêste fyftich. Dy wol de sjuery no graach fysyk sjen.” De Beer heeft geen zorgen over het vervoer. „Myn man makket de ferfierskisten.”

Keurig op een rijtje

De Beer heeft geen officieel schilderspalet. Ze lacht. „As ik wer ta bin oan in nij palet freegje ik myn man oft der noch in moaie plaat hat. Hy hat altyd wol wat te lizzen.” Haar kwasten liggen keurig op een rijtje op de grijze tafel. Nee, bij haar nauwelijks kwasten rechtop in de pot. „Neffens in keunstboek soene de hierren dan fierder út elkoar stean gean.”

In de drie appelmoespotten links van de kwasten zit respectievelijk

een mengsel van terpentijn en lijnolie, terpentijn om de kwasten mee schoon te maken en boekbinderslijm. „De earste laach ferve set ik altyd tin op. De twadde laach en dy dêrnei meie fetter. Dêrom dat mingsel fan terpentijn en linoalje.” De boekbinderslijm gebruikt ze bij het prepareren van de doeken. „As ik de doeken fan Brussels linnen opspand haw, geane der trije lagen lym oerhinne. Dan hast in prachtige ûndergrûn om te skilderjen.”

De schilderijen in het atelier getuigen van een fijne manier van werken. „It rûgere wurk kin ik ek hiel bot wurdearje, hear. En dat is ek wol in syktocht. Oft ik no rjochting fynskilder Helmantel wol of krekt net.” Tegelijkertijd kent ze zichzelf. „Ik ferlies my gau yn 'e details.”

www.hannydebeer.nl